

[Indenrigsministeren.]

10 Aar skal være fritaget for Sag i Anledning af Misforhold i Lejen. Hele dette Spørgsmaal har vi i Ministeriet haft under Overvejelse igennem længere Tid, og Problemet er stadig væk til Undersøgelse. Jeg vil gerne, saaledes som det ogsaa er sagt af andre ærede Medlemmer, udtale, at jeg ikke har nogen som helst Interesse i at holde Haanden over Sortbørsbaroner, hvad enten de findes inden for det ene eller det andet Omraade. Men efter de Undersøgelser, der er foretaget, maa jeg erkende, at der ikke over for mig foreligger noget, der beviser, at der er noget egentlig galt paa dette Omraade. Der er naturligvis en vis Forskel i den Leje, der kræves i de forskellige Bygninger, men denne Forskel er ikke større, end at den kan betinges af ganske naturlige og rimelige Forhold. Jeg har ogsaa været inde paa Tanken — det er jo det, der skulde være Formaalet med Ophævelsen af § 34, Stk. 2 —, at man skulde have Priskontrol for Lejeansættelsen, men dels foreligger der, som jeg har sagt det, ikke tilstrækkeligt Materiale for mig til, at jeg — jeg havde nær sagt — turde gennemføre en saadan Bestemmelse, og dels skal det ikke nægtes, at jeg stadig væk har anerkendt og anerkender en vis Frygt for, at en Priskontrol, saaledes som den her er antydnet, kan betyde en Formindskelse af Byggeriet, altsaa færre Lejligheder, og det vilde dog ikke være heldigt.

Det ærede Medlem ønskede dernæst, at jeg skulde give Tilsagn om, at der kun skulde gives Materialebevillinger til det Byggeri, der havde samme Lejeniveau som det statsstøttede Byggeri. Et saadant Tilsagn kan det ærede Medlem ikke faa af mig, for det er givet, at dette vilde betyde, at det private Byggeri ganske maatte standse, og det ser jeg ikke vi har Raad til. (Afbrydelse af *Rasmus Hansen*). Jo, det er givet, for der gives i de fleste af de Tilfælde et vist Tilsbud til Lejen, lettere Laanevilkkaar o. s. v. Jeg tror ikke, at vi, som Forholdene er — der er jo sagt en hel Del om, hvor vanskelige Boligforhold vi har —, har Raad til at sige, at nu bryder vi os fejl om, hvorvidt det er private, der bygger eller ikke. Jeg gør dog opmærksom paa, at af det Byggeri, som var i Gang ved Aarets Begyndelse, og som omfattede vel rundt regnet 18 000 Lejligheder, var ca. de 6 000 Lejligheder sat i Gang af private uden Støtte af nogen Art.

Til det ærede Medlem Hr. Lorentzen og til andre ærede Medlemmer vil jeg gerne sige, at det er ikke noget Tilfælde, at jeg

for Enkeltværelser foreslaar fri Opsigelsesret i alle Tilfælde. Jeg tror nemlig, at det baade administrativt og principielt vil være rigtigt at gøre det. Paa den anden Side er det ikke et Spørgsmaal, som jeg lægger overvældende Vægt paa; jeg er parat til at forhandle om Spørgsmaalet i Udvalget og eventuelt foreslaa en Ændring, hvorefter det kun kommer til at gælde det saakaldte nye Byggeri, altsaa saaledes at Fremleje af Værelser i Lejligheder, der var eller havde været udlejet i 1939, bliver undergivet bunden Opsigelse, medens der i alle andre Tilfælde bliver fri Opsigelsesret.

Til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller skal jeg sige, at jeg mener, det er rigtigt, at der skal propageres for at faa flere Enkeltværelser frem, og en saadan Propaganda vil blive forsøgt gennemført, om end maaske i en noget mere stilfærdig Form end den Færdselspropaganda, som det ærede Medlem omtalte.

Med Hensyn til Bytningsregler har jeg ment, at det, der her er foreslaaet, er til at overse, og det er, hvad man i Øjeblikket maa sige er rimeligt.

Jeg har tænkt paa, at man ud over de saakaldte Tvangsforflytninger ogsaa skulde tænke paa de Folk, som har faaet deres Afsked, og som har haft Tjenestebolig og derfor er kommet til at staa uden Lejlighed. Jeg har ogsaa tænkt paa, at der maaske var Rimelighed i at tage visse Privatvirksomheder med, men er vejet tilbage for det, fordi det nu engang kun er de egentlig tvangsforflyttede, der kan siges at være i en Tvangssituation, hvori de vel at mærke er bragt af andre. Jeg vil gerne have, at man betragter Lovforslaget, som det her foreligger, som det første Skridt paa en utvivlsomt rigtig Bane. Saa maa man senere overveje, om man skal gaa videre ad den Vej.

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen omtalte indledningsvis den Fart, der havde været over Huslejekommissionens Arbejde. Jeg har ikke Magt og Myndighed til at blande mig i disse Forhold. Det kunde maaske nok være gaaet noget stærkere. Jeg kan ikke nægte, at Livet vilde have været lettere at leve for mig de sidste 2—3 Dage, hvis man havde haft mere Fart paa, saa havde jeg maaske haft Udvalgsbetænkningen nogle Dage før, men som sagt, det tilkommer ikke mig at blande mig i disse Forhold, jeg har ment at maatte afvente Udvalgets Betænkning og gennemføre de Ændringer i Huslejeloven, som jeg finder er rimelige. Det er kun rart, at det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen deri genfinder noget af det,